

SAOPĆENJE ZA ŠTAMPU

Objavljeno u ponedjeljak, 22. decembra 2003.

-6 strana-

Dom za ljudska prava uručuje 10 odluka o prihvatljivosti i meritumu

U **ponedjeljak, 22. decembra 2003. godine u 9:00 sati** u sali Kantonalnog suda, ul. Šenoina 1, Sarajevo, Dom za ljudska prava za Bosnu i Hercegovinu uručio je 10 odluka o prihvatljivosti i meritumu u sljedećim predmetima:

CH/98/565 M.K. protiv Federacije Bosne i Hercegovine

Činjenice

Predmet se odnosi na pokušaje podnosioca prijave, koji je državljanin Bosne i Hercegovine srpske nacionalnosti da se ponovo zaposli kod svog predratnog poslodavca, Zavoda za izgradnju Kantona Sarajevo. Podnosilac prijave je napustio Sarajevo u proljeće 1992. godine uz saglasnost poslodavca. Od svog povratka u Sarajevo 1996. godine, on traži da bude vraćen na posao, ali bez uspjeha. On je svoj predmet pokrenuo pred Općinskim sudom u Sarajevu, koji je prvo obustavio postupak i podnosioca prijave uputio na Kantonalnu komisiju za implementaciju člana 143. Zakona o radu. Kada je Kantonalna komisija vratila predmet sudu, sud je proglasio da je podnosilac prijave podnio svoju tužbu neblagovremeno. Postupak po žalbi još traje pred Kantonalnim sudom.

Zaključci Doma

Dom zaključuje da, nakon što je podnosilac prijave 1996. godine tražio od poslodavca da mu dozvoli da se vrati na posao, Zavod za izgradnju Kantona Sarajevo mu nije dao mogućnost da se vrati na posao i, umjesto toga, zaposlio je druge inženjere bošnjačke nacionalnosti na radno mjesto podnosioca prijave. Dom zbog toga nalazi da je podnosilac prijave diskriminisan u svom pravu na rad. Dom takođe utvrđuje povredu prava podnosioca prijave na pravičnu raspravu u razumnom roku u postupcima pred Općinskim sudom i Kantonalnim sudom u Sarajevu, te Kantonalnom komisijom.

Pravni lijekovi

Dom je naredio Federaciji Bosne i Hercegovine da odmah preduzme mjere i osigura da podnosilac prijave ne bude više diskriminisan u svom pravu na rad, te pravične i povoljne uslove rada, i da mu se ponudi mogućnost da se vrati na svoje ranije radno mjesto, ili drugo radno mjesto koje odgovara njegovim kvalifikacijama uz platu koja odgovara njegovom ranijem radnom mjestu. Dom je dalje naredio Federaciji da obračuna i uplati sve doprinose, uključujući i neplaćene doprinose za penzijsko i zdravstveno osiguranje, od 23. juna 1996. godine do datuma njegovog vraćanja na posao, u odgovarajuće fondove i u korist podnosioca prijave, te da na ime kompenzacije za materijalne i nematerijalne štete koje je podnosilac prijave pretrpio u periodu od 23. juna 1996. do 31. decembra 2003. godine, isplati iznos od 20.000 KM.

CH/01/7701 Islamska zajednica u Bosni i Hercegovini protiv Republike Srpske

Činjenice

Prijava se odnosi na lokaciju na kojoj se nalazila bivša Kizlaragina džamija u Mrkonjić Gradu, Republika Srpska. Džamija je uništena za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini u periodu 1992-95. godine. Lokacija je 1995. godine podijeljena na dvije parcele, k.č. br. 26/82-1 (dio na kome se ranije nalazila džamija) i k.č. br. 26/82-2 (dio na kome su se nalazila dva mala groblja). Pacela br. k.č. 26/82-2 je proglašena neizgrađenim gradskim građevinskim zemljištem čiji je jedan dio dodijeljen privatnom poduzetniku za izgradnju poslovnog objekta, koji je od tada i izgrađen. Ovaj

poslovni objekat zauzima dio zemljišta, koje je nekad bilo groblje koje je pripadalo kompleksu džamije (parcela br. k.č. 26/82-2). Ostatak lokacije, uključujući dio zemljišta na kojem je stajala džamija, se sada koristi kao parking za automobile i kao odlagalište otpada. Podnosilac prijave nije obaviješten ni o jednoj odluci koju su donijele vlasti Republike Srpske u ovoj stvari. Islamska zajednica u Bosni i Hercegovini traži dozvolu da ponovo izgradi uništenu džamiju i da se sruši poslovni objekat.

Zaključci Doma

Dom nalazi da je Republika Srpska povrijedila pravo Islamske zajednice na slobodu vjeroispovijesti nezakonitim oduzimanjem zemljišta od nje, dodjelom istog za izgradnju, dozvolom da se na mezarju Kizlagarine džamije izgradi poslovni prostor, i dozvolivši građanima Mrkonjić Grada da koriste lokaciju Kizlagarine džamije kao parkiralište i odlagalište otpada. Dom nalazi da je istim postupcima tužena Strana povrijedila pravo podnosioca prijave na mirno uživanje imovine. Dom dalje nalazi da su organi Republike Srpske diskriminirali podnosioca prijave po osnovu vjeroispovijesti u uživanju ovih prava. Na kraju, Dom nalazi da je podnosiocu prijave uskraćeno pravo na djelotvoran pristup sudu, zagarantovano članom 6 stav 1 Konvencije.

Pravni lijekovi

Da bi se ispravile utvrđene povrede, Dom je naredio Republici Srpskoj:

- da osigura, najkasnije do 22. januara 2004. godine, da automobili, privremeni objekti, i otpad budu uklonjeni sa parcele označene kao k.č. 26/82-1, da lokacija bude ograđena i predata podnosiocu prijave;
- da osigura, najkasnije do 31. marta 2004. godine, da vlasništvo na k.č. 26/82-1 u opštini Mrkonjić Grad pređe na podnosioca prijave;
- da razmotri u dobroj vjeri svaki budući zahtjev podnosioca prijave za rekonstrukciju Kizlagarine džamije na parceli označenoj kao k.č. 26/82-1 i izda dozvolu bez ikakvih nerazumnih uslova;

Dom je odlučio da ne naredi rušenje poslovnog prostora izgrađenog na parceli br. 26/82-2, kao što je tražila Islamska zajednica. Umjesto toga, Dom je naredio Republici Srpskoj:

- da preduzme sve neophodne korake da bi osigurala da se iznos naknade za oduzimanje ponovo procijeni na osnovu današnje vrijednosti i da se podnosiocu prijave podnese nova ponuda materijalne naknade za oduzimanje parcele označene kao k.č. 26/82-2 u opštini Mrkonjić Grad. Ni u kom slučaju novi iznos ne može biti manji od 20.000 KM;
- da uplati avans na ime novčane naknade u iznosu od 20.000 KM najkasnije do 22. januara 2004. godine;
- da isplati podnosiocu prijave, najkasnije do 22. februara 2004. godine, iznos od 50.000 KM na ime kompenzacije za nematerijalnu štetu.

CH/01/7967 Jusuf SEJDINOVIĆ protiv Federacije Bosne i Hercegovine i Republike Srpske

Činjenice

Podnosilac prijave je lice bošnjačke nacionalnosti raseljeno u Sarajevo. Njegova prijava se odnosi na napore da vrati u posjed svoj prijeratni dom u Janji, opština Bijeljina. Prava podnosioca prijave u ovom pogledu potvrđena su odlukom CRPC-a. Međutim, vlasti Republike Srpske nisu ni do danas izvršile ovu odluku. Štaviše, podnosilac prijave traži zaštitu od Doma protiv deložacije iz stana u kojem trenutno živi u Sarajevu.

Zaključci Doma

U dijelu u kojem je prijava upućena protiv Federacije Bosne i Hercegovine, Dom je utvrdio da je odluka o iseljenu podnosioca prijave donesena da bi se prijeratnom vlasniku kuće omogućilo da vrati u posjed svoju imovinu, ali je podnosilac prijave nastavio tu živjeti kao podstanar. Dom je utvrdio da ovaj dio prijave ne ukazuje da postoji povreda prava i sloboda zagarantovanih prema Sporazumu, te ga je proglasio očigledno neosnovanim.

U dijelu u kojem je prijava upućena protiv Republike Srpske, Dom je utvrdio da neizvršenje odluke Komisije Aneksa 7 od 12. novembra 1998. godine predstavlja povredu prava podnosioca prijave na poštivanje njegovog doma i njegovog prava na imovinu.

Pravni lijekovi

Dom je naredio Republici Srpskoj da preduzme sve neophodne korake da osigura izvršenje odluke Komisije Aneksa 7 od 12. novembra 1998. godine bez daljeg odlaganja, a najkasnije do 22. januara 2004. godine. Dom je dalje naredio Republici Srpskoj da podnosiocu prijave isplati kompenzaciju u znak priznanja za osjećaj nepravde koju je pretrpio zbog nemogućnosti da vrati svoju imovinu u posjed i zbog gubitka prava korištenja njegovog doma. Na kraju, Republici Srpskoj je naređeno da podnosiocu prijave nastavi plaćati 150 KM mjesečno do kraja mjeseca u kojem se podnosilac prijave vrati u posjed svoje kuće.

CH/02/12435 Hazim BOJIĆ protiv Federacije Bosne i Hercegovine**Činjenice**

Predmet se odnosi na pokušaje podnosioca prijave da vrati u posjed svoj stan u općini Mostar, jugozapad. Podnosilac prijave, koji je državljanin BiH bošnjačke nacionalnosti, dobio je odluku Komisije za imovinske zahtjeve raseljenih lica i izbjeglica (u daljem tekstu: CRPC) kojom se potvrđuju njegova prava na stanu. Nadležne vlasti nisu izvršile ovu odluku. Podnosilac prijave je takođe bio u pregovorima s organima vlasti za dodjelu drugog stana i pokrenuo sudski postupak, ali bez uspjeha.

Zaključci Doma

Dom je utvrdio da propust tužene Strane da podnosioca prijave vrati u posjed njegovog stana predstavlja povredu njegovog prava na poštovanje doma kao i povredu njegovog prava na mirno uživanje imovine. Dom je takođe utvrdio da su organi vlasti općine Mostar jugozapad diskriminirali podnosioca prijave zbog toga što je Bošnjak.

Pravni lijekovi

Dom je naredio Federaciji Bosne i Hercegovine da podnosioca prijave, u odsutnosti bilo koje druge opcije sa kojom se podnosilac prijave složi, uvede u posjed njegovog stana, bez daljnjeg odlaganja, a najkasnije do 22. februara 2004. godine. Dom je takođe naredio Federaciji Bosne i Hercegovine da podnosiocu prijave isplati kompenzaciju kao priznanje za njegove patnje zbog nemogućnosti da u razumnom roku vrati svoj stan u posjed kao i za gubitak mogućnosti korištenja stana. Konačno, Federaciji je naređeno da podnosiocu prijave nastavi isplaćivati mjesečne iznose kao kompenzaciju za plaćanje alternativnog smještaja do kraja mjeseca u kojem uđe u posjed svog stana.

CH/03/14212 Enver SYLA protiv Bosne i Hercegovine**Činjenice**

Podnosilac prijave je državljanin Srbije i Crne Gore, kao i Holandije. Pripadnici Državne granične službe Bosne i Hercegovine su ga 2. aprila 2003. godine uhapsili u Neumu za vrijeme rutinske kontrole granice, na osnovu raspisane Interpolove potjernice i zbog činjenice da je navodno pokušao pobjeći vlastima. Podnosilac prijave je izveden pred istražnog sudiju Kantonalnog suda u Mostaru koji je odredio pritvor za podnosioca prijave do 16. maja 2003. godine na osnovu odluka tog suda. Sud Bosne i Hercegovine, koji je vodio postupak izručenja je 16. maja 2003. godine naredio da se podnosilac prijave zadrži u pritvoru do zaključenja postupka. Savezna Republika Njemačka je pokrenula postupak izručenja kako bi podnosilac prijave bio suočen s optužbom zbog trgovine drogom. Sud Bosne i Hercegovine je 19. maja 2003. godine donio rješenje kojim se utvrđuje da su ispunjeni zakonski uslovi za izručenje podnosioca prijave. Podnosilac prijave je podnio žalbu na ovo rješenje navodeći da nijedan od dokumenata koje je Sud BiH razmatrao u postupku izručenja nije dostavljen na uvid njemu ili njegovom branitelju. Dana 27. maja 2003. godine, Apelaciono vijeće Suda BiH je odbilo žalbu kao neosnovanu. Ministarstvo pravde Bosne i Hercegovine je 30. maja 2003. godine donijelo rješenje kojim se dozvoljava izručenje podnosioca prijave, a 12. juna 2003. godine podnosilac prijave je izručen Saveznoj Republici Njemačkoj.

Navodne povrede ljudskih prava

Podnosilac prijave navodi da Sud Bosne i Hercegovine nije bio nadležan da vodi postupak izručenja u njegovom predmetu, te da su njegova prava povrijeđena u postupku pred Sudom BiH.

Zaključci Doma

Dom nalazi da je od trenutka lišavanja slobode podnosioca prijave, Sud Bosne i Hercegovine bio nadležan za vođenje postupka izručenja, te je trebao odlučiti o pritvoru podnosioca prijave. Zbog ovog i drugih razloga, pritvor podnosioca prijave nije bio u skladu sa procedurom propisanom zakonom, čime je prekršen član 5 stav 1 Konvencije. Dalje, Dom je utvrdio da je Sud BiH ugrozio prava podnosioca prijave prema članu 5 stav 4, tako što je propustio da podnosiocu prijave pruži stvarnu mogućnost da ospori zakonitost svog pritvora, da mu pruži na uvid dokumentaciju u vezi njegovog izručenja, te da mu omogući da odgovori na podneske tužilaštva i Savezne Republike Njemačke kojim se traži njegovo izručenje.

Pravni lijekovi

Dom je naredio Bosni i Hercegovini da posnosiocu prijave isplati određeni iznos na ime kompenzacije za pretrpljenu moralnu štetu.

Ostalih pet odluka koje su uručene, a koje obuhvataju 41 prijavu, se sve odnose na pravo članova porodica lica nestalih u toku rata da saznaju istinu o sudbini njihovih najbližih. U svim predmetima su nestali srodnici posljednji put bili viđeni u pritvoru oružanih snaga ili policije tužene Strane. Podnosioci prijave navode da su, kao najbliži članovi porodica nestalih lica, i sami žrtve navodnih ili očiglednih povreda ljudskih prava koje proizilaze iz nedostatka određenih informacija o sudbini i mjestu gdje se nalaze njihovi voljeni. Oni traže da saznaju istinu. Neki podnosioci prijave posebno traže da preuzmu posmrtnu ostatke svojih najbližih, ako su ubijeni, da bi ih mogli sahraniti na odgovarajući način. Podnosioci prijave traže naknadu za svoje nastavljene patnje. Neki dalje traže da se počinioci zločina protiv njihovih najbližih propisno kazne.

Predmet br. **CH/99/2688 Angelina, Dragan i Nikola SAVIĆ protiv Federacije Bosne i Hercegovine** su pred Domom pokrenuli supruga i sin Nikole Savića, pripadnika policijskih snaga bosanskih Srba, koga je 10. oktobra 1995. godine zarobila Vojska Armije Bosne i Hercegovine u Sanskom Mostu. Njegova supruga Angelina i sin Dragan su prijavili njegov nestanak Međunarodnom komitetu Crvenog krsta u februaru 1996. godine, kao i Komisiji za traženje nestalih i zarobljenih lica Republike Srpske (u daljem tekstu: Komisija RS). Oni navode da su do januara 1996. godine vlasti Federacije podržavale lažne nade da je Nikola Savić bio u zatočeništvu. Nakon toga, Angelina i Dragan Savić nisu dobili nikakve zvanične informacije od vlasti Federacije Bosne i Hercegovine o njegovoj sudbini. Tek nakon što je Komisija RS obavila ekshumaciju masovne grobnice u blizini Sanskog Mosta u oktobru 1998. godine i vještak sudske medicine identifikovao tijelo Nikole Savića 9. januara 1999. godine, saznali su da je bio mučen i ubijen. Ne čini se da je, nakon ekshumacije, sprovedena bilo kakva istraga u vezi sa činjenicama koje su dovele do smrti Nikole Savića.

Dom je odlučio da ne razmatra dio prijave koji se odnosi na moguće povrede prava Nikole Savića prema Konvenciji, tj. događaje prije stupanja na snagu Sporazuma, zato što Dom nije nadležan da to čini. Dom je zaključio da je tužena Strana prekršila svoje pozitivne obaveze da osigura poštovanje privatnog i porodičnog života Angeline i Dragana Savića, zato što nije učinila dostupnim i nije otkrila tražene informacije o njihovom suprugu i ocu. Dom je, međutim, zaključio da tužena Strana nije povrijedila njihovo pravo da ne budu podvrgnuti "nehumanom i ponižavajućem postupanju", kako je zagarantovano članom 3 Konvencije.

Federaciji Bosne i Hercegovine je naredeno da, po hitnom postupku, objavi podnosiocima prijave sve informacije koje trenutno ima u svom posjedu, pod kontrolom ili po saznanjima, a koje se odnose na sudbinu Nikole Savića, uključujući i informaciju o okolnostima njegovog hapšenja, mučenja ili smrti, kao i da sprovede potpunu, svrsishodnu, temeljnu i detaljnu istragu o činjenicama u vezi sa sudbinom Nikole Savića od dana kada su ga prisilno odveli pripadnici Armije Republike Bosne i Hercegovine pa do njegove smrti, s ciljem da se te informacije dostave podnosiocima prijave, te da se počinioci zločina izvedu pred lice pravde. Federaciji je takođe naredeno da podnosiocima prijave Angelini i Draganu Savić isplati ukupan iznos od pet hiljada (5.000) KM na ime naknade za njihovu duševnu patnju.

U predmetima br. **CH/02/9358, CH/02/10431, CH/02/10432, CH/02/10433, CH/02/11210, CH/01/11442, CH/02/11566 i CH/02/12094, Jusuf MALKIĆ, Hava SMAJLOVIĆ, H.G., Munevera SARAČEVIĆ, Hava KULJANČIĆ i Alija ČAMDŽIĆ protiv Republike Srpske**, prijave su podnijeli najbliži članovi porodica lica nestalih u Vlasenici. Sva nestala lica su bošnjačke nacionalnosti. Nestali su u periodu između juna i decembra 1992. godine. Većina podnosilaca prijava navodi da su njihove najbliže zarobili vojnici srpske vojske u Bosni i Hercegovini za vrijeme oružanog sukoba u Vlasenici, a da su neki nakon toga bili zatočeni u poznatom logoru Sušica. Nalozi za traženje su otvoreni kod Međunarodnog komiteta Crvenog krsta (u daljem tekstu: MKCK) za sva lica nestala 1995. ili 1996. godine. Svi podnosioci prijava traže informacije o sudbini i mjestu gdje se nalaze njihovi najbliži, ali niko od njih nije dobio nikakvu određenu informaciju od nadležnih vlasti od događaja koji su u osnovi njihovih prijava.

U predmetima br. **CH/02/9851, CH/02/10458, CH/02/10459, CH/02/10460, CH/02/10461, CH/02/10462, CH/02/10463, CH/02/10464, CH/02/11032 i CH/02/11246 M.Č., H.A.Č., H.A.Č., S.Č., M.Č., S.Č., F.V., F.V., Razija Č. i M.Z. protiv Republike Srpske**, podnosioci prijava su najbliži članovi porodica četiri muškarca bošnjačke nacionalnosti iz opštine Rogatica. Četiri moguće žrtve su nestale 3. i 4. juna 1992. godine, navodno nakon što su ih pripadnici Vojske Republike Srpske odveli na razgovor. Sve navodne žrtve su prijavljene kao nestala lica kod MKCK-a i Državne komisije za traženje nestalih lica. Svi podnosioci prijava traže informacije o sudbini i mjestu gdje se nalaze njihovi najbliži. Niko od njih nije dobio nikakvu određenu informaciju od nadležnih vlasti od događaja koji su u osnovi ovih prijava.

U predmetima br. **CH/02/10235, CH/02/11582, CH/02/11608, CH/02/12070, CH/02/12565, CH/02/12655, CH/02/12749, CH/03/13152 i CH/03/13204 Nedžiba MUJIĆ, Hata AVDIĆ, Hasiba HARBAŠ, Kada MUJČIĆ, Zumreta IBIŠEVIĆ, Mevlida SALKIĆ, Fata SALKIĆ, Hiba MALAGIĆ i Hatidža KARIĆ protiv Republike Srpske**, podnosioci prijava su najbliži članovi porodica nestalih lica bošnjačke nacionalnosti iz opštine Bratunac. U maju 1992. godine, oružane snage bosanskih Srba su počele napad na Bratunac, koji je vodio konačnom preuzimanju cijele opštine u samo par nedjelja. Veliki broj civila, pretežno bošnjačke nacionalnosti, je bio ubijen, napustio područje ili je zarobljen od strane srpskih oružanih snaga. Mnogi od prvobitno zatočenih su nestali i nikada nisu ponovo viđeni. Sve pretpostavljene žrtve su registrovane kao nestala lica kod "Državne komisije za traženje nestalih lica" i Međunarodnog komiteta Crvenog krsta. Svi podnosioci prijava traže informacije o sudbini i mjestu gdje se nalaze njihovi najbliži. Niko od njih nije dobio nikakvu određenu informaciju od nadležnih organa od događaja koji su u osnovi njihovih prijava.

U predmetima br. **CH/02/12551, CH/02/12552, CH/02/12553, CH/02/12554, CH/02/12555, CH/02/12556, CH/02/12557, CH/02/12558, CH/02/12559, CH/02/12560, CH/02/12561, CH/02/12562 i CH/02/12563 Hasan HUSKOVIĆ, Omer ČEHIĆ, Slobodan MILOJEVIĆ, Rabija GRIZOVIĆ, Osman ČOLIĆ, Osman ČAMO, Đula BEHMEN, Hamid ŠARANČIĆ, Munevera MEHIĆ, Omer HUSIĆ, Muškija POBRIĆ, Azra PENAVALA i Ilijas HASIĆ protiv Federacije Bosne i Hercegovine**, prijave proizilaze iz nestanka trinaest članova Armije Bosne i Hercegovine koje su 10. maja 1993. godine uhapsile jedinice Hrvatskog vijeća obrane za vrijeme oružanog sukoba između Armije BiH i HVO-a u Mostaru. Podnosioci prijava su roditelji, supruge i ostali bliski srodnici nestalih pripadnika Armije Bosne i Hercegovine.

Krivični postupak koji se odnosi na ubistvo srodnika podnosilaca prijava traje od januara 2000. godine. U aprilu 2001. godine, Kantonalni sud u Mostaru je oslobodio sve optužene. Ovu presudu je poništio Vrhovni sud Federacije u junu 2002. godine. Od tada je predmet ponovo pred Kantonalnim sudom i još je u toku.

Nalazi Doma

U svim ovim predmetima, Dom je, u skladu sa svojom praksom, proglasio da nema nadležnosti da se bavi navodnim kršenjima prava lica koja su nestala u toku rata, jer su se ovi događaji odigrali prije nego je potpisan Dejtonski mirovni sporazum.

Međutim, Dom je zaključio da to što tužena Strana nije učinila dostupnim niti je otkrila informacije koje su tražili podnosioci prijava o svojim nestalim najbližim članovima porodica predstavlja kršenje njenih pozitivnih obaveza da osigura poštivanje prava podnosilaca prijava na privatni i porodični život,

kako je zagantirano članom 8 Konvencije. Takođe, time što nije obavijestila podnosiocje prijava o sudbini i mjestu gdje se nalaze njihovi nestali najbliži članovi porodica, što podrazumijeva sprovođenje svrsishodne i efikasne istrage o događajima koji su se odigrali u Rogatici, Bratuncu i Vlasenici 1992. godine, te u Mostaru 1993. godine, tužena Strana je prekršila prava podnosilaca prijava da ne budu podvrgnuti nehumanom i ponižavajućem postupanju, kako je zagantirano članom 3 Konvencije.

Pravni lijekovi

Kao pravne lijekove za kršenja utvrđena u predmetima **Rogatica, Bratunac i Vlasenica**, Dom je naredio Republici Srpskoj da, po hitnom postupku, objavi sve informacije koje ima u svom posjedu, pod kontrolom i po saznanjima u vezi sa sudbinom i mjestom gdje se nalaze nestali najbliži članovi porodica podnosilaca prijava. Republika Srpska će takođe otkriti sve informacije koje ranije nisu objelodanjene o lokacijama pojedinačnih ili masovnih, primarnih ili sekundarnih grobnica žrtava događaja koji su se odigrali u Rogatici, Bratuncu i Vlasenici. Takođe, Dom je odlučio da naredi Republici Srpskoj da, u roku od šest mjeseci, sprovede potpunu, svrsishodnu, temeljnu i detaljnu istragu o događajima koji su doveli da utvrđenih povreda ljudskih prava.

Na kraju, iako je Dom odbio da dosudi pojedinačne nadoknade, naredio je Republici Srpskoj da uplati novčani prilog Institutu za nestala lica u ukupnom paušalnom iznosu od stotinu hiljada konvertibilnih maraka (100.000 KM) za svaku grupu predmeta (sveukupno 300.000 KM). Ova sredstva će se upotrijebiti u skladu s Statutom Instituta za nestala lica u svrhu prikupljanja informacija o sudbini i mjestu gdje se nalaze nestala lica prvenstveno iz opština Rogatica, Bratunac i Vlasenica, i treba se uplatiti u roku od šest mjeseci.

Takođe u predmetu **Husković i drugi (Mostar)**, Dom je naredio Federaciji Bosne i Hercegovine da, po hitnom postupku, objavi sve informacije koje trenutno ima u svom posjedu, pod kontrolom ili po saznanjima, a koje se odnose na sudbinu i mjesto gdje se nalazi trinaest nestalih pripadnika Armije BiH, te da objavi da li se za neka nestala lica zna da su ubijena u događajima koji su se odigrali 10. i 11. maja 1993. godine na Mašinskom fakultetu u Mostaru pa, ako je tako, da otkrije mjesto gdje se nalaze njihovi posmrtni ostaci. Federaciji Bosne i Hercegovine je takođe naređeno da sprovede potpunu, svrsishodnu, temeljnu i detaljnu istragu o ovim događajima. Na kraju Dom je naredio Federaciji Bosne i Hercegovine da uplati novčani prilog Institutu za nestala lica u ukupnom paušalnom iznosu od stotinu hiljada konvertibilnih maraka (100.000 KM), koji se treba upotrijebiti u skladu sa Statutom Instituta za nestala lica u opću svrhu prikupljanja informacija o sudbini i mjestu gdje se nalaze nestala lica u Bosni i Hercegovini, prvenstveno s ciljem utvrđivanja sudbine trinaest nestalih pripadnika Armije BiH.